

دورگه ی پیاوه مردووه که

DEAD MAN'S ISLAND

کاتیک که سیک نهینیه کی هیه و نایه ویت که سی دیکه له باره یه وه بزانیٔ، ئیمه ئه لئین که نهینیه کی شه رمه زار که ریان هیه. زورینه ی خه لکی نهینیان هیه که شانازی پیوه ناکه ن. کارول ساندریس ده کات.

ئه و نهینیه کی هیه و بو هه ر شوینیک پروات دوا ی ده که ویت. تا دیت نهینیه کی زیاتر و زیاتر خه مباری ده کات، هیواش هیواش و له سه رخو ژیان ی ویران ده کات.

پاشان کارول که سیک ده ناسیت که نهینیه کی زور گه وره تری هه بو. نهینیه کی هینده گه وره بو که ته وای دور گه یه کی ده ویست بو شار دنه وه ی. په نگه کارول باشتین که سیک بیت بو ئه وه ی بزانیٔ ئه و نهینیه چییه. به لام گه ر پی بزانیٔ، هه لوستی چی ده بیت؟ ئایا خوشحال ده بیت به هاوبه شیپیکردنی نهینیه کی له گه ل کارول، یان زور توورپه ده بیت؟ ئه مه یش که وتوو ته سه ر ئه وه ی که نهینیه کی چییه، ئایا چ نهینیه کی له پشت ده رگا داخراوه که وه شار دووه ته وه. ئه و ده رگا داخراوه ی که کارول ده یه ویت بیکاته وه.

جون ئیسکؤ، نووسه ری ئه م به سه ر هاته، نووسه ریکی زور به ئه زمونه. له بورنماوس که ده که ویته باشووری ئینگلته را ده ژیی و هه ر له ویش کار ده کات.

When someone has a secret and doesn't want other people to know about it, we say that they have 'a skeleton in the cupboard'. Most people have secrets they are not proud of. Carol Sanders does.

She has a 'skeleton', and it follows her wherever she goes. Her secret makes her more and more unhappy; slowly, but certainly, it is ruining her life.

And then Carol meets someone with an even bigger secret. His secret is so big that he needs a whole island to hide it on. Perhaps Carol is the best person to find out what his secret is. But if she does, what will he do? Will he be pleased to share his secret, or will he be angry, very angry?

It depends what his secret is. It all depends what kind of 'skeleton' he is hiding behind the locked door - the locked door that Carol is going to open.

John Escott, the author of this story, is a very experienced writer. He lives and works in Bournemouth, in the south of England.

به شی یه که م

هاتن بو ئینگلته را

من ناوم کارولّ ساندریسه. ئیستا له ئینگلته را ده ژیم، به لّام پیشتر که مندالّ بووم له هونگ کونگ ده ژيام. باوکم له ویّ بازگان بوو و دایکیشم وهک سکریتیر کاری ده کرد. بوّ ماوه ی حهوت سالّ له شاری هونگ کونگ ژيامین.

من زورّ دلخوش بووم له قوتابخانه و کاتی زورّ خوشمان له گه لّ قوتابییه کاندایه سهر ده برد. حهزم له میوزیکی پوپ بوو، باندی رولینگ ستونز، ده یقید بووی و ههروه ها جهیک رپوسو دلخوازه کانی من بوون.

جهیک رپوسو گورانیبیژی دلخوازی من بوو. نهو ساله ی من قوتابخانه م به جی هیشت به رووداوی سه یاره گیانی له دهست دا، به لّام هه موو کات گویم له گورانییه تو مارکراوه کانی ده گرت. به سه دان وینه ی نهوم به دیواری ژووری نووستنه که مدا هه لواسیبوو.

پاشان له پوژیکی زستاندا، کاتی که ته مه نم حه قده سالان بوو، هه موو شتی که بوّ من به خراپی تیده په پی.

باوکم بوّ کار چوو بوّ ئوستورالیا. من نهوم زورّ خوشده ویست حهزم نه ده کرد لیم دووربکه ویته وه.

هه میشه پیم دهوت، "به زویی بگه ریوه ماله وه!"

بوّ ماوه ی دوو ههفته له ئوستورالیا بوو. دواتر له پوژی گه پانه وه ی بوّ ماله وه، فرۆکه یه که له ئاسمانی سیدنییه وه که وته ناو ده ریاهه ری که له باشووری هونگ کونگ. هه موو نه وانه ی له ناو فرۆکه که دا بوون گیانیان له دهست دا.

له باره ی که وته خواره وه ی فرۆکه که وه له ته له فیزیونه وه گوئیستی هه واله که بووم. له سه ره تادا بیرم له باوکم نه ده کرده وه. دواتر بیرم که وته وه که نه ویش

Coming to England

My name is Carol Sanders. I live in England now, but when I was younger, I lived in Hong Kong. My father was a businessman there and my mother worked as a secretary. We lived in Hong Kong for seven years.

I was happy at school, with lots of friends, and we had a good time. I liked pop music-the Rolling Stones, David Bowie and Jake Rosso were my favourites.

Jake Rosso was my favourite singer. He died in a car accident the year I left school, but I listened to his pop records all the time. I had hundreds of pictures and photos of him on my bedroom wall.

Then one day in winter when I was seventeen, things began to go wrong for me.

My father went to Australia on business. I loved him very much and didn't like him going away.

"Come home quickly,' I always said to him.

He was in Australia for two weeks. Then, on the day of his journey home, an aeroplane from Sydney crashed into the sea just south of Hong Kong. Everybody on the plane died.

I heard about the plane crash on television. At first, I did not think about my father. Then I remembered he was

له هه مان ئه و پوژده دا له سيدنييه وه دهگه رايه وه ماله وه .

هاوارم كرد، "ئوو، نه خير!"

ته له فونم بوو فروكه خانه كه كرد، به لام ناوي هه موو سه رنشنينه كانيان نه ده زاني .

بیرم ده کرده وه، "په نکه باوكم نه چووبیته ناو ئه و فروكه یه وه، ئوو، تکایه ! تکایه !"

flying back from Sydney on that day.

"Oh, no! I cried.

I telephoned the airport but they did not know the names of all the passengers then.

"Perhaps my father didn't get that plane,' I thought,
"Oh, please! Please!"

دایکم له سهر کار بوو، په یوه ندیم پیوه کرد، به خیرایی گه رایه وه ماله وه و چووین بو

فروکه خانه و چاوه پړی هه وال بووین.

دواتر بو مان ده رکه وت باوکیشم له ناو فروکه که دا بووه.

هاوارم ده کرد، "نه وه راست نییه!"

به لام راست بوو، دهستم به گریان کرد.

My mother was at work and I called her on the telephone. She came home quickly and we went to the airport and waited for news.

Later, we learned my father was on the plane.

'It's not true!' I shouted.

But it was true, and I began to cry.

بو ماوهی چەندین هەفته گریام. چەندین پۆژم بە تەنهایی لە ژوورە کەمدا بە پڕی کرد. زۆر تەنها و دلتەنگ بووم بە چەشنێک کە دەمویست بمرم.

چیتەر لە گەل ھاوڕێکانم نە دەچوومە دەرەو و نە مەدەویست کەس ببینم. چیتەر گویم لە تۆمارکراوەکانی جەیک پۆسو نە دەگرت و هەموو ئەو وینانەیی بە دیواری ژوورە کەمدا هەلم واسیبوون لی کردەو. نە گویم لە گۆرانی دەگرت و نە سەیری تەلەفیزیۆنیشم دەکرد. هیچ شتێک بایەخی نە ما بوو لام.

لە گریان و هەستکردن بە دلتەنگی و هەستام دواتر هەستم بە توورپەیی دەکرد.

لە دایکم پرسی، "بوچی ئەمەیی بە سەردا هات؟" بوچی کەسە باشەکان دەمرن؟ جەیک پۆسو و باوکم.

دایکم وتی: من... من نازانم کارۆل. هەر وەها ئەویش زۆر دلتەنگ بوو.

کاتی کە وتنە خوارەو هەیی فرۆکە کە من خویندکاری کۆلیژ بووم. زۆر چیتەر لە کار و ژیاانی زانکۆ دەبینی، بەلام دواي مردنی باوکم، وازم لە کارەکی کۆلیژ هینا. لە گەل هەندیک ھاوڕێی نوێ دەچوومە دەرەو. ئەوان بە بەراورد بە ھاوڕێکانی ترم زۆر جیاواز بوون و دایکیشم ئەوانی بە دل نەبوو.

دایکم پێی وتم، "کارۆل، ئەوان کەسی خراپن و کاری مەترسیدار دەکەن."

من وتم، "ئەوان سەرنجپراکیشن و خوشمەدەوین."

دەمزانی کە ئەو توورپەییە، بەلام من گرنگیم پێ نەدا.

دواتر بووم دەرکەوت کە ھاوڕێ نوێیەکانم ماددەیی هۆشبەر بە کار دەهینن، ئەو بوو منیش دەستم بە بەکارهینانی کرد. ئیستە دەزانم کە کاریکی هەلە و گەمژانە بوو، بەلام زۆر دلتەنگ و توورپە بووم.

پۆلیسەکان هاتن بو کۆلیژ بو ئەو هەندیک لە خویندەکارەکان دەستبەسەر بکەن.

I cried for weeks and weeks. I spent many days alone in my room. I was lonely and sad and I wanted to die.

I stopped going out with my friends. I didn't want to see other people. I stopped listening to Jake Rosso's records, and took his pictures off my bedroom wall. I didn't listen to music or watch television. Nothing mattered any more.

Then I stopped crying. I stopped feeling sad and began to feel angry.

"Why did it happen to him?" I asked my mother. 'Why do the best people die? Jake Rosso. My father. '

"I...I don't know, Carol,' my mother said. She was I. unhappy, too.

At the time of the plane crash, I was a student at college. I enjoyed the work and college life very much, but after my father's death I stopped doing my work at the college. I began to go out with some new friends. They were different from my other friends, and my mother didn't like them.

'They're bad people, Carol,' she told me. 'They do dangerous things.'

"They're exciting,' I said.' And I like them.

'I knew she was angry but I didn't care. But then I learned my new friends took drugs, and I began to take drugs, too. It was wrong and stupid, I know that now, but I was unhappy and angry.

The police came to the college to arrest some of the

منیان دهستبهسهر نه کرد، به لام پیویست بوو کولیز به جی بهیلّم. کاتیکی دژوار بوو.

دایکم زور خه مبار بوو به و کاره ی من و وتی، "کارول، من چی له تو بکه م؟"

پیّم وت، "داوا ی لیبور دن ده که م."

وتی، "نیمه ده گه ریینه وه بو ئینگلته را. ده توانیت له وی کولیزیک بدوزیته وه. رهنگه له

ئینگلته را دلخو شتر بیت."

وتم، "زور باشه. ده مه ویت ئه وه له بیر خوّم به رمه وه که چی رویدا وه. ده مه ویت له بیری بکه م

که چیم کردو وه و ده ست به ژیانیکی نوی بکه م و بیم به که سیکی دیکه."

students. They didn't arrest me, but I had to leave the college. It was a bad time.

My mother was very unhappy with me. "What am I going to do with you, Carol?" she said.

'I'm sorry,' I told her.

'We'll go back to England,' she said. 'You can find a college there. Perhaps you can be happier in England.'

'All right,' I said. 'I want to forget what's happened. I want to forget what I've done and begin a new life, be a new person.'

مانگيک دواتر گه راپينه وه بو ئينگلته را، له هوتيليك ده ژيان له شاري له ندهن. سه ره تا نامو
بوو. نه وه مو پاسه سووره و هه مووان به ئينگليزي قسه يان ده کرد. سه ره تاي وهرزي
هاوين بوو، سي مانگ بهر له ده ستپيکردني کوليز له پاييزدا. له ندهن پر بوو له گه شتيار.

سه يري هه موو باله خانه به ناوبانگه کانمان کرد، کوشکي به کينگهام، تاوهری له ندهن. ئيواران
ده چووين بو چيشخانه و سینه ماکان. زور سه رنجراکيش و چيژبه خش بوو. خه ريك بوو کاته
ناخوشه کاني هونگ کونگم له بير ده کرد.

به دايکم وت، "من دلخوشم که هاتين بو له ندهن."

به لام دواي چه ند هه فته يه ک وتی، "کارول، پيوسته کوليزيك بدوزيته وه، له خویندن بهرده وام
بيت و منيش کاریکم پيوسته."

نه و ئيواره يه سه يري پوزنامه کانمان ده کرد،

من وتم: "ئه ی ئە مه؟ کاریکم نيشانی دايکم دا له پوزنامه که دا."

سکرٲٲر

بو مانگه کاني هاوين

له دوورگه يه کي بچووکي تاييه ت له سکوتله ندا

له گه ل خيزانه که ت له خانوويه کي گه ور بزوين.

کاریکی سه رنجراکيش و پاره يه کي باش بو که سيکی دروست.

په يوه ندي به گريتا پوسه وه بکه .

ژماره موبایل: 071

A month later, we came back to England. We lived London, in a hotel. It was strange, at first, with all the red buses and everybody speaking English. It was the beginning of the summer, three months before college began in the autumn. London was full of tourists.

We looked at all the famous buildings - Buckingham Palace, The Tower of London. And we went to restaurants and theatres in the evenings. It was interesting and exciting and I began to forget the bad times in Hong Kong.

'I'm pleased we came to London,' I told my mother.

But after a few weeks, she said, 'You need to find a college, Carol. You must go on studying. And I need a job.'

That evening, we looked in the newspapers.

"What about this?" I said. I showed my mother a job in the newspaper.

SECRETARY

for the summer months
on a small private island in Scotland.
Live with the family in a big house.
Interesting work and good pay
for the right person.

Phone Greta Ross. Telephone number 071...

دایکم وتی، "باشه، ئه وه سه رنجراکیش دیاره. چه ز ده که م وه ک سکر تیر له یه کیک له دورگه کانی سکوتله ندا کار بکه م. کارول، سکوتله ندا ولاتیکى جوانه و ده توانیت له پاییزدا بچیت بو کولیز له وی." "

منیش وتم، "هوتیله کانی گرانن. ئه وی شوینیکه بو ئه وه ی هاوینان لی بژیین."

دایکم په یوه ندی به گریتا روسه وه کرد.

گریتا روس به دایکمی وت، "سبه ی وه ره وه بمبینه! کاترمیر یازده وه ره بو هوتیلی ساقوی." "

له گه ل دایکم پیکه وه چووین بو هوتیلی ساقوی. زور گه وه و گرانبه ها بو، گه وره تر بو له هوتیله که ی خو مان و له ناوه راستی شاری له نده ندا بو.

بیرم ده کرده وه، "دایکم ئه م کاره ی پیویسته. دورگه یه کی تایبه ت له سکوتله ندا شوینیکى جوانه بو ژیان، گه ر بچم بو ئه وی، په نگه بتوانم ئه وه ی که پوویداوه له بیرى بکه م."

ئه و خانمه ی که له میزی هوتیله که بو، وتی، "ژووری ژماره بیست و دوو. برۆ سه ره وه، ئیسته خاتوو روس ده تبینیت."

گریتا روس چاوه ری ئیمه ی ده کرد. ته مه نی نزیکه ی سی سالیك ده بوو و زور جوانیش بوو. کراسیکى سووری گرانبه های له بهر کردبوو و قژی زور رهش و دریز بوو.

دایکم وتی، "ئه مه کچه که مه به ناوی کارول."

گریتا روس وتی، "سلاو، کارول."

منیش وتم، "سلاو."

دایکم وتی، "کارول ته مه نی هه ژده ساله. ده توانیت له گه ل من بیت گه ر کاره که م به ده ست هیئا؟ په نگه بتوانیت یارمه تیده ر بیت له کاری

"Well, that sounds interesting,' said my mother. 'I'd like to work as a secretary on an island in Scotland. It's a beautiful country, Carol, and you can go to a college there in the autumn.

"And it's a place to live for the summer,' I said. 'Hotels are expensive.'

My mother telephoned Greta Ross.

"Come and see me tomorrow,' Greta Ross told her. "Come to the Savoy Hotel at eleven o'clock.

I went to the Savoy Hotel with my mother. It was big and expensive, bigger than our hotel, and in the centre of London.

"Mum needs this job,' I thought. 'And a private island in Scotland is a nice place to live. Perhaps I can forget what's happened if I go there.'

'Room twenty-two,' said the woman at the hotel desk.

'Go on up. Mrs Ross will see you now. '

Greta Ross was waiting for us. She was about thirty years old and very beautiful. She wore an expensive red dress and her hair was very long and dark.

'This is my daughter, Carol,' said my mother.

'Hallo, Carol,' said Greta Ross.

'Hallo,' I said.

"Carol is eighteen years old,' said my mother. "Can she come with me, if I the job? Perhaps she can help in the

ماله وه يان له باخچه که. حەزى له باخه وانیه و له کولێژ له بهشى کشتوکال ده خوینیت.

گریتا پۆس وتى، "له وانیه. کيلگه یه کى بچوک ههیه له دورگه که."

وتم، "من حەز ده که م له کيلگه که کار بکه م."

گریتا پۆس سهیری دایکمی کرد، پرسى، "ماوهی چه نديک له هونگ کونگ ژياووت خاتوو ساندريس؟"

دایک وه لآمی دایه وه، "بو ماوهی حەوت سال. هاوسه ره که م له پروداویکی فرۆکه دا گیانی له دهست دا، بویه گه راینه وه تا له ئینگلته را بژيين."

پرسى، "به ر له هونگ کونگ، له کوی ژياون؟"

دایک وه لآمی دایه وه، "بو ماوهی سی سال له هیندستان ژياوین."

دواتر گریتا پۆس دایکمی برده ژووریکه وه و پرسى زياترى لی کرد. منیش له دهره وه چاوه پیم کرد.

پیم وا بوو گریتا پۆس که سیکى باش دیار بوو، ئومید هوارم دایک کاره که به دهست ده هیئت.

پاشان به زوویی دەرگا که کرایه وه، دایک هاته دهره وه و زهرده خه نه ی ده کرد.

گریتا پۆس وتى، تکایه، بو خوله کیک لیره چاوه ری بکه خاتوو ساندريس ده مه ویت

په یوه نديیه کى ته له فونى بکه م. "دووباره گه راپیه وه ژوره که ی و دەرگا که ی داخست.

من له سه ر کورسى نزيك له دەرگا که دانیشتبوم و ده متوانی گویم له دهنگی گریتا پۆس بیئت که له ته له فونیه که وه قسه ی ده کرد.

ده یگوت، "پیم وا بیئت که سیکم دوزیه وه. کچیکى ههیه، به لآم کچه که ی ده توانیت له باخه که

یا خود له کيلگه که کار بکات... دلگران مه به بو ماوهی ده سال له ئینگلته را دور بوونه.

house or in the gardens. She likes gardening. She's studying farming at college."

"Perhaps," said Greta Ross. "There's a small farm on the island."

'I'd like to work on the farm,' I said.

Greta Ross looked at my mother. 'How long did you live in Hong Kong, Mrs Sanders?'

"Seven years,' answered my mother. 'My husband died in a plane crash last year, so we've come back to live in England.

"Where did you live before Hong Kong?

"We lived in India for three years.'

Then Greta Ross took my mother into a room and asked her more questions. I waited outside.

"Greta Ross is nice,' I thought. 'I hope my mother gets the job.'

Soon after, the door opened and my mother came out. She was smiling.

Greta Ross said, 'Please wait here for a minute, Mrs Sanders. I want to make a phone call.' She went back into the room, and closed the door.

I was sitting on a chair near the door, and I could just hear Greta Ross's voice speaking on the phone.

'I think I've found someone, she was saying. 'She has a daughter, but the girl can work in the garden or on the farm... Don't worry, they've been away from England

باش دەبیت من پیت دەلیم... دلگران مە بە!

دوای چەند خولەکیک گریتا رۆس تەلەفونەکەى دانا و لە ژوورەکەى هاتە دەرەوہ.

بە دایکمی وت، "تۆ کارەکەت بە دەست هیئا."

دایکم زۆر دلخۆش بوو، وەلامى دایەوہ، "سوپاس."

منیش زۆر دلخۆش بووم، بەلام نیگەرەن بووم دەربارەى ئەو پەيوەندییە تەلەفونییە، لىی
تینەگە شتم.

for ten years... It'll be all right, I tell you... Don't worry.

After a few minutes, Greta Ross put down the phone and came out of the room.

"You've got the job,' she told my mother.

My mother was pleased. Thank you,' she replied.

I was pleased, too, but now I was worried about that phone call. I didn't understand it.

بهشی دووهم

دوورگه که

پوژنی دواتر چووین بو سکوتله ندا سهره تا به فروکه و دواتر به شه منده فهر. گریتا پوسیش له گهل ئیمه گه شتی کرد.

له په نجه ره که وه سهیری دهره وه م ده کرد، کیلگه و گوند و چیاکانم ده بینی. بیرم ده کرده وه، "دایکم راست ده کات، سکوتلاند شوینیکی زور جوانه."

گریتا پوس به دایکمی وت، "تو ده بیت به سکرتری هاوسه ره که م. ئه و بازرگانه، به لام هه رگیز دوورگه که ی به جی ناهیلیت. هه موو کاره کانی له پیگه ی ته له فون، نامه و کومپیوته ره وه ده کات. پاره له کومپانیاکانی ته واوی جیهاندا وه به رده هیئت."

پرسیم، "ئایا خه لکی زور له دوورگه که ده ژیین؟"

گریتا پوس وتی، "زور نیین. به زوویی ده یان بینی."

پیم و ابوو، گریتا پوس گه نجه، ئایا هاوسه ره که یشی گه نجه؟ چون پیاویکی گه نجه ده توانیت دوورگه یه که بکریت؟ ئایا زور ده وله منده؟

دوای شه منده فهره که پوشتینه ناو به له مه که ی به پیز پوس که ئیمه ی گه یانده دوورگه که. به له مه وانه که پیاویکی گه نجه بوو. قژیکی ره شی هه بوو که له بهر هه تاو قاوه یی بوو بوو.

گریتا پوس وتی، "ئه مه تونیه، بو به پیز پوس کار ده کات."

تونی وتی: سلاو.

هه ر زوو له دوورگه که نزیك بووینه وه. ده متوانی که ناره که و که نده لانه کان ببینم. به له مه که هیواش بوو وه. تونی پوونی کرده وه، "له ده وره به ری دوورگه که به ردی مه ترسیدار هه یه.

The Island

We went to Scotland the next day, first by plane, then by train. Greta Ross travelled with us.

I looked out of the train window and saw fields and villages and mountains. 'Mum is right,' I thought, "Scotland is a very beautiful place."

"You're going to be my husband's secretary,' Greta Ross told my mother. 'He's a businessman, but he never leaves the island. He does all his work by telephone and letter and computer. He invests money in companies, all over the world.

"Do many people live on the island?" I asked.

'Not many,' said Greta Ross. 'You'll meet them soon.

"Greta Ross is young,' I thought. 'Is her husband young, too? How can a young man buy an island? Is he very rich?

After the train, we went on Mr Ross's boat, which took us out to the island. The boatman was a young man. He had dark hair and was brown from the sun

'This is Tony,' said Greta Ross. 'He works for Mr Ross,

"Hi,' said Tony.

Soon we were near the island. I could see the beaches and the cliffs. The boat slowed down.

"There are dangerous rocks around the island,' explained

زۆر به يان له ژيئر ئاوه كه ن و ناتوانيت بيانبنيت. پيويسته زۆر ئاگادار بم. به لام بهرده كان وا ده كه ن به له مه كانى ديكه له دوور بميننه وه كه ئه وه ش به پريز پوس دلخوش ده كات.

پرسيم، "بوچى؟"

تۆنى سه يريكى گريتا پوسى كرد، به لام ئه و گوپى نه ده گرت. تۆنى به ده نكيكى نزم وتى، "به پريز پوس، چه ز به گه شتياران ناكات له دوورگه كه."

دواتر گريتا پوس سه يرى كردين و تۆنى هيچى ترى نه وت.

بىرم ده كرده وه، "بوچى به پريز پوس چه ز به گه شتياران ناكات؟ ئايا شتيكى هه يه و ده يشاريته وه؟"

كه گه شتينه دوورگه كه، من و دايكم به دواى گريتا پوشتين بو خانووه كه. خانووه كه زۆر گه و ره بوو و به دره خت ده و ره درابوو.

ژنيك له ناو ماله كه چاوه پي ده كرد.

گريتا وتى، "ئه مه خاتوو ده نكانه، دايكى تۆنى، خزمه تكارى ماله كه يه و هاوسه ره كه يشى باخه وانه. خاتوو ده نكان ده تانباته سه ره وه بو ژووره كانتان. منيش ده چم به به پريز پوس ده ليم كه ئيوه گه يشتوون."

خزمه تكارى ماله كه خاتوونيكي بچووك بوو و قزيكى كورتى هه بوو. به پليكانه كاندا چووه سه ره وه من و دايكيشم به دواى ئه ودا چووين.

ژووره كه م له ته نيشت ژووره كه ي دايكمدا بوو. له په نجه ره كه وه سه يرى سه ره وه م كرد و باخچه كانم بينى له به شى دواوه ي خانووه كه. پياويك له باخچه كه دا له نزيك چه ند دره ختيك كارى ده كرد. بىرم ده كرده وه، ئاخو ئه مه به پريز ده نكانه؟ له نيوان دره خته كانه وه سه يرم كرد و ده رياكه م بينى. "ئه مه خانوويه كى جوان و دوورگه يه كى جوانيشه."

Tony 'A lot of them are under the water and you can't see them. I have to be careful. But the rocks keep other boats away, and that pleases Mr Ross.

"Why?' I asked.

Tony looked at Greta Ross but she wasn't listening. 'Mr Ross doesn't like visitors to the island,' Tony said in a quiet voice.

Then Greta Ross looked at us and Tony said no more.

"Why doesn't Mr Ross like visitors?' I thought. 'Has he something to hide?'"

When we arrived on the island, my mother and I followed Greta up to the house. It was very big and there were trees all around it.

A woman was waiting inside the house.

"This is Mrs Duncan, Tony's mother,' said Greta. 'She's the housekeeper and her husband is the gardener. Mrs Duncan will take you up to your rooms. I'm going to tell Mr Ross you've arrived.'

The housekeeper was a little woman with short hair. She went up the stairs, and my mother and I went after her.

My room was next to my mother's. I looked out of the window and saw the gardens at the back of the house. A man was working in the garden, near some trees. Is that Mr Duncan?' I thought. I looked between the trees and saw the sea. 'It's a beautiful house and a beautiful island."

ئەو ئىوارەيە نانمان لەگەڵ بەرپۆز دەنكان، خاتوو دەنكان و تۆنى خوارد لە چىشتخانەيەكى گەرە.

دايكم پرسىي، "چ شتىك بەسەر كووتا سكرتيرى بەرپۆز پۆسدا هات؟"

خاتوو دەنكان وەللامى دايەو، "لە نەخوشخانەيە. تەواوى هاوين ليرە دوور دەبيت."

وتم، "ئايا خاتوو پۆس ليرە تەنھا نىيە؟"

خاتوو دەنكان وتى، "نەخىر، ئەو زۆر حەزى بە وىنەكيشانە. لە سەرەو زوورىكى هەيە دەچىتە ئەوى وىنەي تيدا دەكيشىت. ئەو زۆر باشە. هەندىك جار دەچىتە شوينى جياواز لە دوورگەكە بو كيشانى وىنەكانى."

ئيمە نانخواردنەكەمان تەواو كرد، دواى ئەو گرپتا پۆس هاتە چىشتخانەكە.

وتى، "خاتوو ساندرىس، بەرپۆز پۆس هەر ئىستا دەيەويت تۆ و كچەكەت ببينىت. تكايە، بەدواى مندا وەرن."

بە ناو خانووەكەدا بە دوايدا پۆشتين بو زوورىكى گەرە. ئەمە ئوفيسەكەي بەرپۆز پۆس بو، لەپشتى مېزىكەو دانىشتبوو.

من سەرسام بووم. پياويكى گەنج بوو و نزيكەي سى سالىك دەبوو. سمىلى هەبوو، هەرەها قزىكى رەشى كورتى هەبوو و چاويلكەيشى لە چاودا بوو.

بەرپۆز پۆس لە تەلەفونەو قسەي دەکرد. بىرم کردەو ناخۆ بە كى دەچى؟ ئايا بە تۆنى دەنكان دەچى؟

گرپتا وتى، "بەرپۆز پۆس لەگەڵ هاورپىيەكى بازرگانى قسە دەكات لە نيويورك. تكايە، دابنىشن." كاتىك چاوەرپيمان دەکرد، سەيرى دەوروبەرى ئوفيسەكەم دەکرد. سى تەلەفون و كومپيوتهريك و چەندىن پەرتووك و پەراوى لى بوو.

That evening, we had dinner with Mr and Mrs Duncan and Tony. We ate in the big kitchen.

"What happened to Mr Ross's last secretary?" asked my mother.

"She's in hospital," replied Mrs Duncan. "She's going to be away all summer."

"Isn't Mrs Ross lonely here?" I said.

'No,' said Mrs Duncan. 'She likes painting a lot. She has a room upstairs and goes there to paint. She's very good. Sometimes she goes to different places on the island to paint pictures.'

'We finished eating our meal. Soon after, Greta Ross came into the kitchen.'

'Mr Ross wants to see you and your daughter now, Mrs Sanders,' she said. 'Follow me, please.'

We followed her through the house and into a big room. This was Mr Ross's office and he was sitting behind a desk.

I was surprised. He was a young man, about thirty. He had a moustache, short dark hair, and he wore glasses.

Mr Ross was speaking into the telephone. 'Who does he look like?' I thought. 'Is it Tony Duncan? '

Mr Ross is talking to a business friend in New York,' said Greta. Please, sit down.'

While we waited, I looked around the office. There were three telephones, a computer, and lots of books and papers.

دەرگایه کی تری لی بوو و دهمتوانی ژورویکی بچووکتر له تهنیشت ئوفیسه که ببینم که میزیکي بچووکتر و کومپیوته ریکیشی لی بوو.

به پیز پوس قسه کردنی به ته له فون ته او بوو. دواتر به وریاییه وه سهیری من و دایکمی کرد. بو چهند ساتیک هیچی نهوت ته نها سهیری ئیمه ی ده کرد. پاشان وتی، "خوشحالم به بینیت خاتوو ساندریس پیویستم به هندیك هاوکارییه له کاره کاندا. سکرته ره که م له نه خوشخانه یه و کومه لیک کاری زور ماون که ده بیت ته او بکرین. هندیك کات پیویسته درهنگانیکی شه و کار بکهیت به هوئی جیاوازیی کات له نیویورک و توکیو. ئایا ئه مه بو تو گونجاوه؟"

دایکم وتی، "به لی، ئاساییه."

- "ده توانیت کومپیوته ر به کار بهینیت؟"

- "به لی."

- "زور باشه. سهیری منی کرد، ئایا ئه مه کچی توپه؟"

دایکم وتی، "به لی، ئه مه کاروله."

وتم، "سلاو."

"گریتا وتی که تو چهزت به باخدا رییه. ئیره باخیکی زور گه وره ی لییه، هر بوپه ده توانیت یارمه تی به پیز دنکان بدهیت و کیلگه یه کیشی لییه. دان و ستیلا پارکس له خانوی کیلگه که ده ژین و کار له سه ر کیلگه که ده که ن. ده توانیت یارمه تی ئه وانیش بدهیت. هندیك ئارهلمان هه یه. هندیك مه ر و مریشک و ئه سپیکیشی هه یه ناوی سموکه. خوله میشییه وه ک ناوه که ی، ده توانیت ئه سپسواری بکهیت؟"

وتم، "به لی، ده توانم ئه سپسواری بکه م."

"گه ر ئاره زووت لی بوو، ده توانیت سواری سموک ببیت له ده وروبه ری دوورگه که."

وتم، "به دلمه، سوپاس."

There was another door and I could see a smaller room, next to the office. There was a smaller desk and another computer in there.

Mr Ross finished speaking on the phone, then looked carefully at my mother and me. For a few seconds he didn't speak, and just watched us. Then he said, I'm pleased to meet you, Mrs Sanders. I need some help with my work.

My secretary is in hospital, and there's a lot of work to do. Sometimes you'll have to work late at night. Because of time differences in New York and Tokyo. Is that all right?"

"Yes, that's all right," said my mother

"Can you use a computer?"

"Yes."

"Good.' He looked at me. 'Is this your daughter?"

"Yes, this is Carol,' said my mother.

"Hallo,' I said.

"Greta says you like gardening. There's a big garden here, so you can help Mr Duncan. And there's a farm. Dan and Stella Parks live in the farmhouse and work on the farm. You can help them, too. We have some animals. Some sheep, a few cows and chickens. And there's a horse called Smoke. He's grey, like his name. Can you ride? "Yes,' I said. I can ride a horse.'

"You can ride Smoke around the island, if you like.

"I'd like that,' I said. 'Thank you.'"

وتی، "ئیمه سهوزه و میوه دهچینین. هه ندیک جار خوّم کار له سهه کیلگه که ده که م. من
چیژی لی ده بینم."

زه ده خه نه م بوّی کرد، به لام ئه و زه ده خه نه ی نه کرده وه.

دایکم وتی، "کاروّل چیژ له کارکردن له کیلگه که ده بینیت، وا نییه کاروّل؟"

وتم، "به لی."

پیم وا بوو به پریز پوس خه مبار دیار بوو. "به لام چوّن ئه و هه مووه پاره یه ی ده ست که وت؟

بوچی خوّی ده شاریتته وه له دوورگه که؟"

‘And we grow vegetables and fruit,’ he said. ‘I work on the farm sometimes. I enjoy it.’

I smiled at him but he didn't smile back.

"Carol will enjoy working on the farm,' said my mother. "Won't you, Carol?"

Mr Ross looks sad,' I thought. 'But how did he get all his money? And why does he hide away on an island? "

بەشى سېھەم

وئەنەكە

دوو پوژى سەرەتا لە باخچەكە كارم كرد. كە شوھەوا گەرم و خۆرەتاو بوو. حەزم لە كاركردن بوو لەگەڵ بەرپۆز دەنكان و ئەویش بە كارەكانم خۆشحال بوو.

وتى، "تۆ باخەوانىكى باشىت."

وتى، "من ھەمىشە حەزم لە كارى باخدارى بوو، بەلام لە كۆلئۆ دەخوئىم بۆ ئەوھى بىم بە جوتيار."

ھەندىك جار گرىتا پۆسم دەبىنى.

پىم وابوو، كە تەنھا ديار بىت. جارىك بۆ دوو جار گرىتام بە كەلوپەلى وئەنەكئىشەكانىھە بىنى دەچووھە دەرەھە بۆ سەر گردەكان ياخود دەچووھە خوارەھە بۆ كەنارەكە.

بەرپۆز دەنكان منى برد بۆ كئىلگەكە و دان و ستىلا پاركسم بىنى، زۆر كۆمەلایەتى بوون.

دان پاركس وتى، "بۆ سى پوژى داھاتوو دەتوانىت كار لەسەر كئىلگەكە بكەيت."

The Photograph

I worked in the garden for the first two days. The weather was hot and sunny. I liked working with Mr Duncan, and he was pleased with my work.

'You're a good gardener,' he said.

I've always liked gardening, I said. 'But I'm studying at college to be a farmer.

Sometimes I saw Greta Ross.

"She likes to be alone,' I thought. Once or twice I saw go out with her painting things. She went up on the hills or down to the beach.

Greta Mr Duncan took me to the farm and I met Dan and Stella Parks. They were very friendly. "You can work on the farm for the next three days,' said

به پېز دهنكان ده لئيت، "تو باخه وانئيكى باشيت، ئايا جوتيارئيكى باشيت؟"

زهرده خه نه يه كم به پوويدا كرد و وتم، "به لئى."

ئو وئيش زهرده خه نه يه كى كرد.

به م شيوه يه له گه ل به پېز پاركس و خاتوو پاركسدا له كئلگه كه كارم كرد. ئوان كه سانئيكى باش بوون. يارمه تيم ده دان له مانگا و مريشكه كان و ده چووينه سهر گرده كان له گه ل به پېز پاركس و سه گه كه ي بو چاودئيركردنى و سه ير كردنى مه ره كان.

دوانيوه پويك چوموه دهره وه بو ئه سپسواري، سموك ئه سپئيكى گوره، تهنه ل و خوشه ويست بوو. چيژم له ئه سپسواريه كه بينى، سموك زور به باشى پئگه كه ي خوئى ده زانى له دهوروبه رى دوورگه كه. شوئينى تازه فيربووم تا بوئى بجم.

به دريژايى كه نده لانه كه و دواتريش له نئوان چهند داريكه وه پوژستم. كاتيك له نئوان داره كان هاتينه دهره وه، خانووه كه م له لايه كى ديكه وه بينى و هه ولم دا په نجره رى ژووره كه ي خو م بدوژمه وه. كامه يان بوو؟

له ناكاو پوو خسارى كه سيك م بينى له يه كئيك له په نجره كانه وه. ئه و ده موچاوه سه يرى منى ده كرد. بو ماوه ي يه ك-دوو چركه يه ك له وئى بوو، دواتر به خيئرايى دووركه وته وه. بيرم ده كرده وه، "ئه وه كئى بوو؟ ئايا به پېز پوس بوو؟ ئه ي كام ژوور بوو؟"

هفته ي يه كه م دايكم زور نه بينى. به دريژايى پوژكه و ئئوارانئيش كارى ده كرد. نامه ي بو ئه مريكاى باشوور، يابان، كه نه دا و ئوستوراليا دنووسى. هه نديك جار ئه و هه ر كارى ده كرد پاش ئه وه ي من ده خه وتم.

پئى وتم، "به پېز پوس زور كار ده كات، پاره وه به رده هئنيئت"

Dan Parks. 'Mr Duncan says you're a good gardener. Are you a good farmer, too?'

I smiled at him. 'I am,' I said.

He smiled back.

So I worked on the farm with Mr and Mrs Parks. They were nice people. I helped with the cows and the chickens, and went up on the hills with Mr Parks and his dog to look at the sheep.

One afternoon I went out riding. Smoke was a big, lazy, friendly horse. I enjoyed riding and Smoke knew his way around the island very well. I learned new places to go to.

I rode along the cliff top and then in between some trees. When we came out of the trees, I saw the house from the other side. I tried to find the window of my room. Which one was it?

Suddenly, I saw a face at one of the windows. The face was looking at me. It was there for just a second or two, then it moved away quickly.

"Who was that?" I thought. 'Was it Mr Ross? And which room was it?'

I didn't see my mother very much that first week. She worked all day and in the evenings. She wrote letters to South America, Japan, Canada and Australia. Sometimes, she worked after I was in bed.

'Mr Ross works hard,' she told me. 'He invests money

له زور ولات و كومپانيا ، به لام ئوه پارهي خوئي نيه ."

هه خوئي نيه ؟ به مه سه رسام بووم .

نه خير ، پارهي هاوسه ره كه يه تي . ئه و دوورگه كه ي كړيوه . ئه مه دوورگه ي ئه وه ، خانووي ئه وه

و كينلگه كه يش هر هه ي ئه وه . هه موو شتيك هه ي ئه وه .

پرسيم ، "چند سهيره ، باشه بو به پيز پوس هه ميشه خه مبار دياره ؟ بوچي هه رگيز ئه م

دوورگه يه ي به جي نه هيشتووه ."

دايكم وتي ، "من نازانم . ده لئيت كه حه زي ليره يه و پيي خوشه له كينلگه كه كار بكات .

ئه مه نامويه ، ده زانم ."

هه نديك جار كه له كار كردن ته واو ده بووم ، به دريژاييي كه ناره كه و كه نده لانه كان پياسه م

ده كرد ، يان له ده ريكه مه له وانيم ده كرد . حه زم له مه له واني بوو . گريتا پوسيش زور جار

ده هات بو كه ناره كه بو مه له كردن ، به لام به پيز پوس هه رگيز نه ده هات .

گريتا پوس پيي وتم ، "كارول ، له به رده كان به دوور به . ئه وانه زور مه ترسيدارن ."

وتم ، "وا ده كه م ."

هه نديك جار كاميرا كه م ده برد بو كه ناره كه بو ئه وه ي وينه ي ئه و به له مانه بگرم كه به ويډا

تيده په رين و وينه ي ئه و بالندانه م ده گرت كه له سه ر كه نده لانه كان بوون .

له نزيك دوورگه كه ي ئيمه ، دوورگه يه كي بچووكي ديكه ي لي بوو به له مه كان له گه ل

گه شتيا ره كان له ويډا ده وه ستان ، به لام هه چ به له ميك له دوورگه كه ي ئيمه نه ده وه ستا . له

به رده مه ترسيداره كان به دوور ده وه ستان . توئي راست بوو ، دوورگه كه هه چ سه ردانيكه ريكي

نه بوو .

پوژنيكيان ده گه رامه وه بو خانووه كه و كاميرا كه يشم پي بوو ، وه ستام و سه يري خانووه

گه وره كه م كرد .

in many companies and countries. But it's not his money

It's not? I was surprised by this.

No, it's his wife's money. And she bought the island. It's her island, her house, her farm. Everything belongs to her.

"How strange. But why does Mr Ross always look sad? And why does he never leave the island?" I asked,

I don't know,' said my mother. 'He says he likes it here and likes working on his farm. It's strange, I know.'

Sometimes, when I finished work, I walked along the beaches or the cliffs. Or I went swimming in the sea. I liked swimming. Greta Ross often came to the beach to swim, but Mr Ross never came.

"Stay away from the rocks, Carol,' Greta Ross told me. They're very dangerous.

'I will,' I said.

Sometimes I took my camera to the beach and took photographs of some of the boats that went by. I took photographs of the birds on the cliffs.

There were other small islands near our island, and boats with tourists stopped at them. But no boats stopped at our island. They kept away from the dangerous rocks. Tony was right. The island did not have visitors.

One day, I was walking back to the house, and had my camera with me. I stopped and looked at the big house.

به پڙز دهنكان له باخچه كه كارى ده كرد و سهره تا منى نه بينى.

بیرم كرده وه، وینه یه كى خانووه كه بگرم. خوږه كه له شوینیکى راست و دروست بوو كه
ئه مه یش وای ده كرد وینه یه كى جوان ده ریچیت.

له کامیرا كه وه سه یری بینا كه م كرد و وینه كه م گرت. به پڙز پوس له دهرگا كه وه ده هاته
دهره وه، ئه ویش له وینه كه دا دهرچووبوو. زور تووره دیار بوو.

پیم و ابوو، ئه وه باشه. هیشتا وینه یه كى باشه.

به لام به پڙز دهنكان به سه رگیا كه دا رای ده كرد. به خیرایى هاته لام و وتی، "کامیرا كه تم پی
بده! زور شله ژاو دیار بوو."

به سه رسورپمانه وه لیم پرسى، "کیشه چییه؟" کامیرا كه م پی دا.

وتی، "هرگیز وینه ی به پڙز پوس مه گره!" دواتر به شى پشته وه ی كرده وه و فیلمه كه ی
دهره ینا. وتم، "هی، تو چی ده كه یت؟! تو فیلمه كه م تیک ده ده یت."

به لام ئه وه نه وه ستا. وتی، "بمبوره!" دواتر فیلمه كه ی كرده گیرفانى خویه وه. "به لام هیچ
وینه یه كى به پڙز پوس مه گره. ئه و پی خوش نییه هیچ كه سیک وینه ی بگریت."

به پڙز پوس سه یری نیمه ی ده كرد. کامیرا كه ی بینى و به پڙز دهنكانیشى بینى كه فیلمه كه ی
دهره ینا، به لام هیچى نه وت. دواتر ئاوری دایه وه و پوشته وه ناو خانووه كه.

پاشان دهرباره ی به پڙز دهنكان و کامیرا كه به دایم وت، "ئه و فیلمه كه ی تیک دام."

Mr Duncan was working in the garden in front of it. At first he did not see me.

I am going to take a photograph of the house, I thought 'The sun is in just the right and it will make a good picture.

I looked at the building through my camera, and took the photograph. Mr Ross was coming out of a door. He was in my picture, too, and he looked angry.

"That's all right, I thought. 'It's still a good photograph. But Mr Duncan was running across the grass. He came quickly up to me and said, 'Give me your camera,' He looked very worried.

'What's wrong?" I asked in surprise. I gave him the camera.

"Never take photographs of Mr Ross,' he said. And then he opened the back of my camera and took out the film. "Hey! What are you doing?' I said. 'You'll spoil my film!'

But he didn't stop. 'Sorry,' he said, and he put the film into his pocket. "But no pictures of Mr Ross. He doesn't like people to take pictures of him.'

Mr Ross was watching us. He saw the camera and he saw Mr Duncan take out the film, but he said nothing. Then he turned and went back into the house.

Later, I told my mother about Mr Duncan and the camera. He spoiled my film,' I said.

دایکم وتی، "من تیناگه م بوچی ئه وهی کرد؟"

وتم، "منیش نازانم، به لام شتیکی نامو هه یه دهرباره ی به پیز پوس."

نزیکه ی ههفته یه ک دواتر، پوژیکیان زوو کاره که م ته واکرد و دواتر هاتمه وه بو ناو خانووه که.

دایکم له ژوره بچوکه که ی له ته نیشته ئوفیسه که ی به پیز پوس کاری ده کرد. خاتوو

دهنکانیش له چیشتهخانه که بوو. گریتا پوس له سه ره وه له ژوره که ی وینه ی ده کیشا.

منیش چوومه ژوره که م و دهستم به خویندنه وه ی کتیپیک کرد. له بهرده م په نجه ره که

دانیشتبووم، دوا ی نیو کاتزمیر بیزار بووم له خویندنه وه. سهیری بارانه که ی دهره وه و دهریا

خوله میشییه که و بهردی نیوان داره کانم ده کرد.

پیم وابوو که کتیبه که زور چیژبه خش نه بوو.

هه ستام و له ژوره که چوومه دهره وه. به درژیایی پیره وه که پوشتم و له گوشه یه ک

دهسورامه وه. له کو تاییی پیره وه که دا دهرگایه کم بینی. پوه کیکی گوره ی لی بو له ناو

گوزه یه ک له دهره وه ی دهرگا که.

بیرم کرده وه، "ئه و دهرگایه بو کوی دهروات؟ پیشتر نه مدیوه." ئه و پوو خسارم بیرکه و ته وه

که یه که م ههفته له دوورگه که له په نجه ره که وه بینیم. په نگه ئه م دهرگایه بو ئه و ژوره

بهروات.

به ره و دهرگا که پوشتم، دهستی دهرگا که م سوپاند، به لام دهرگا که نه جولاً، چونکه قوفل

درابوو.

دهنگیک له پشته وه وتی، "تو خه ریکی چی ده که یته؟"

به خیرایی ئاورم دایه وه و گریتا پوسم بینی. تووره دیار بوو.

I don't understand,' she said. "Why did he do that?"

I don't know I said but there is something strange about Mr Ross.

About a week later, I finished work early one day and came back to the house. My mother was working in her small room, next to Mr Ross's office. Mrs Duncan was in the kitchen. Greta Ross was painting in her room upstairs.

I went to my room and began reading a book. I was sitting beside the window. After half an hour, I got tired of reading. I looked out at the rain, and the grey sea and rocks between the trees.

"My book isn't very interesting,' I thought.

I got up and went out of my room. I walked along the passage and turned a corner. Then I saw the door at the end of the passage. There was a large plant in a plant pot

"Where does that door go?" I thought. 'I haven't seen it before.' I remembered the face at the window in my first week on the island. 'Perhaps it's the door to that room, I thought.

I walked along to the door and turned the handle. The door didn't move. It was locked.

"What are you doing?' said a voice behind me.

I turned round quickly and saw Greta Ross. She looked angry

وتى، "ئەو ژورە تايپەتە!"

وتم، "بمبوره، من نەمدە ويست..."

پيى وتم، "لەوى بەدوور بە!"

'That room is private,' she said.

'I'm sorry,' I said. 'I didn't--'

"Stay away from there,' she told me.

دەربارەى دەرگا داخراوہ بە دایکم وت.

وت، "چى لە پشت ئەو دەرگاوەیە؟ ئایا نەینییە؟"

دایکم وتى، "نازانم. گرنگ نییە. دەکریت بەرپز رۆس ژوورى قوفلکراوى ھەبیت گەر بیەویت."

وت، "پیم وایە کە نەینییە ھەیە. شتیکی نامۆ ھەیە دەربارەى ئەو. شتیکی نامۆ ھەیە

دەربارەى ئەم دوورگەىە و کەسێک شتیکیمان پى نالیت. شتیکی گرنگ!"

دایکم پیکەنێى و وتى، "بووەستە لە پۆلگێران وەك لیکۆلەرێک کارۆل."

I told my mother about the locked door. "What's behind it?" I said. 'Is it a secret?"

'I don't know,' said my mother. 'It doesn't matter. Mr Ross can have lacked rooms if he wants them.' '

I think he does have secrets,' I said. There's something strange about him. There's something strange about this island. Somebody isn't telling us something. Something Important."

My mother laughed. "Stop playing detective, Carol,' she said,

بەشى چوارەم

ژوورە داخراوەكە

دوو پوژ دواتر پەشەبا بوو لە نیوەشەودا، لە گەرماندا خەوم لى نە دەكەوت. چوومە لای
پەنجەرەكە و سەیری دەرەوهم دەکرد. هەورە پەشەكان بەخیرایی بە ئاسماندا دەپوشتن و
پەشەباکە درەختەکانی دەلەراندەوه. بارانەكە دەنگی بەرزى دروست کرد لەسەر
پەنجەرەكە.

پەنجەرەكەم كردهوه و سەرم برده بەر باران و پەشەباکە، سەیری پەنجەرەکانی تری
خانووەكەم دەکرد. زۆریەیان تاريك بوون، بەلام یەكێکیان پووناك بوو. پیم وابوو كە سێك
نەخەوتوو، ئەوه كام ژوورەیه؟

4

The Locked Room

Two days later there was a storm in the middle of the night.

I was hot and I couldn't sleep. I got out of bed, went across to the window and looked out at the night. Black clouds hurried across the sky, and the trees moved wildly in the wind. The rain made a loud noise on the window.

I opened my window and put my head out into the wind and the rain. I looked at the other windows in the house. Most of them were dark. But one window had a light in it. "Somebody isn't sleeping. I thought. 'Which room is that?"

شەش پەنجەرە لەنیوان ژوورەکەى من و ئەو ژوورە بوو کە پووناکییەکەى لى بوو.

بیرم کردەووە هەرۆهەها شەش دەرگا هەبوو لەنیوان ژوورەکەى من و ژوورە داخراوەکەدا. ئەو پووناکییە لە ژوورە داخراوەکە بوو. کەسێک لەوێیە!

پۆبەکەم لەبەر کرد و لە ژوورەکەم چوومە دەرەووە. مالهەکە زۆر تاریک بوو سەرەتا نەمدەتوانی بەباشی ببینم. بە درێژایی پێرەووەکە پۆشتم و لە گۆشەکە سوپامەووە.

ژوورە داخراوەکە لەوێ بوو. هەرۆهەها لەژێر دەرگا کەیشەووە پووناکییەکە هەبوو.

نزیکتەر بوومەووە و گویم لە ژاوەژاویک بوو.

پیم وا بوو کەسێک لە ژوورە داخراوەکەدا دەسوپیتهووە. ئەو کێیە؟

دواتر پووناکییەکە کوژایەووە و دەرگا کە کرایەووە.

نەمدەوێرا بچولیم.

کەسێک لە ژوورە هاتە دەرەووە بوو پێرەووە تاریکەکە. لەپەر بروسکە مالهەکەى پووناک کردەووە و

ببینم کە کێیە. پیم وا بوو کە بەپێز پۆسە. بەم نیووەشەووە چى دەکات لەو ژوورەدا؟

من نەچولام، ئەویش منى نەبینى. بەوریایییەووە دەرگای ژوورەکەى داخست. کلێلەکەى

نەخستە ناو گیرفانیەووە، بەلکۆو لە گۆزەى تەنیشت دەرگا کە شاردیەووە.

پیم وایە کە ئەو دیت بوو ئێرەیش، بوێە پێویستە بگەریمەووە بوو ژوورەکەم.

بەدرێژایی پارەووەکە پام کرد

There were six windows between my window and the room with the light.

"And there are six doors between my room and the locked door!" I thought. "That light is in the locked room. Somebody's in there!"

I put on my dressing-gown and went out of my room. The house was dark, and at first I couldn't see very well. I walked along the passage and turned the corner.

There it was, the locked room. And there was a light under the door!

I went nearer and heard noises

"Somebody's moving about in the locked room,' I thought. "Who is it?"

Then the light went off and the door opened. I was afraid to move.

Somebody came out of the room, and into the dark passage. Lightning suddenly lit up the house, and I saw who it was. 'It's Mr Ross!' I thought. "What was he doing in that room in the middle of the night?"

I didn't move and he didn't see me. He locked the door of the room carefully. He didn't put the key in his pocket, but hid it in the plant pot next to the door.

"He's coming along here,' I thought. I must get back to my room.

And I ran back along the passage.

به پړيز پړوس گوږی له من بوو، بانگی کرد، "ئوه کییه؟"

وه لآمم نه دایه وه و پامکرده وه بو ژوره که م و دهرگا که م داخست.

به پړپړه وه که دا هات و له دهره وه به رانبه ر ژوره که ی من وه ستا. دواتر پوشت و به پلیکانه دا
چووه خواره وه.

پوښه که م دانا و چوممه وه جیگه که م. له ترسا ده له رزام.

Mr Ross heard me. "Who's that?" he called.
I didn't answer, but ran into my room and closed the door

He came along the passage and stopped outside my door. Then he walked past and went on down the stairs.

I took off my dressing-gown and went back to bed. I was shaking because I was afraid.

بیرم کرده وه، "ئیسته ده زانم چۆن بچمه ناو ژووره داخراوه که وه. به لّام چی تیدایه؟"

بوّ به یانییه که ی پشه با نه بوو، به لّام هیشتا باران ده باری. به یانیی زوو هه ستام و کارم له سهر کیلگه که کرد. هه موو هیلکه ی مریشکه کانم خسته ناو سندووقه که وه. یارمه تیم دان له دوشینی مانگاگان و دواتر بردمنه دهره وه له کیلگه که.

پاشان چوومه وه بوّ ناو خانووه که بوّ نانی به یانی. خاتوو ده نکان پرسیی، "نایا دوینی شه و به باشی خه وتیت؟ یان پشه با که خه به ری نه کردیته وه؟"

وتم، "من... من به باشی خه وتم. نه مده ویست هیچ شتیک دهر باره ی پووناکیی ژووره داخراوه که یان به پیز پووس بوّ نه و باس بکه م."

دوای نانی به یانی به پلیکانه که دا چوومه سهره وه. به پیز پووس له ئوفیسه که یدا به ته له فون قسه ی ده کرد. ده شمزانی که خاتوو ده نکان له چیشته خانه که یه و به پیز ده نکانیش له باخچه که کاری ده کرد.

بیرم کرده وه، "ئه ی خاتوو پووس له کوئییه؟"

دواتر له په نجه ره که وه سهیری دهره وه م کرد، بینیم له گه لّ توونی ده نکانه. ده چوون بوّ لای به له مه که.

پییم وا بوو به له مه که ده بیاته دهره وه. په نگه نه و بچیت بوّ ئیدینبره.

به له مه که له دورگه که دورکه و ته وه و منیش چاوه پییم کرد تا له دهریا که دیار نه ما. پاشان دهرگای ژووره که ی خوّم کرده وه.

پیزه وه که که سی تیدا نه بوو، هه ر بوّیه به خیرایی پامکرد بوّ ژووره داخراوه که. کلپله که هیشتا له ناو گوژه داخراوه که بوو، منیش دهرم هینایه دهره وه. ده ستم ده له رزا.

دواتر دهرگا که م کرده وه.

'Now I know how to get into the locked room, thought. 'But what's in there?''

There was no storm in the morning, but it was still raining. I got up early and worked on the farm. There were eggs from the chickens and I put them in boxes. I helped to milk the cows and then took them out to the field.

Later, I went back into the house for breakfast, 'Did you sleep all right last night?' asked Mrs Duncan. 'Or did the storm wake you up?''

'I... slept all right,' I said. I didn't want to tell her about the light in the locked room, or about Mr Ross.

After breakfast, I went back upstairs. Mr Ross was talking on the telephone in his office. My mother was working at her desk. I knew that Mrs Duncan was in the kitchen and that Mr Duncan was working in the garden.

'Where's Mrs Ross?' I thought.

Then I looked out of the window and saw her with Tony Duncan. They were walking to the boat.

'He's taking her out in the boat,' I thought. Perhaps she's going to Edinburgh."

The boat moved away from the island and I waited until it was out at sea. Then opened the door of my room.

There was nobody in the passage and I ran along to the locked room. The key was still in the plant pot and I took it out. My hand was shaking.

Then I unlocked the door.

به شی پینجه م

پیاویکی مردوو

چوومه ناو ژووره که ... ژووره که پر بوو له شتی نامو: قات و کراسی په ننگراو، سی گیتار،
پوسته ر و وینه کان به دیواره کانه وه بوون.

سهیری پوسته ره کانم کرد

پووخساری جه یک پوسو سهیری منی ده کرد.

سهیری وینه که ی جه یک پوسو مردووم کرد و هه موو وینه کانی دیواری ژووره که ی خوّم بیر
که وته وه له هوّنگ کوّنگ. هه رگیز نه مده توانی ئه و پووخساره له بیر بکه م. پووخساری
گورانیبیژه دلخوازه که م.

A Dead Man

I went into the room...The room was full of strange things. Coloured shirts and suits. Three guitars. And there were posters and photographs on the walls.

I looked at the posters.

Jake Rosso's face looked down at me.

I looked at the dead Jake Rosso's picture, and I remembered all the photographs on the walls of my room in Hong Kong. I could never forget that face - the face of my favourite singer.

پاشان کاتیک سهیری ئەو ږووخساره م ده کرد، شتیکی نامۆ ږوویدا. ږووخساریکی دیکه م بینی له پوخته ره کاند، ږووخساریکی پیرتر، سمیالی هه بوو، به لام هه مان ږووخسار بوو.

ږووخساری به ږیز ږوسم بینی.

وتم، "نه خیر، ئەمه راست نییه."

"به لام وا بوو، ده زانم که وا بوو."

"به ږیز ږوس... جهیک ږوسویه."

Then, while I looked at his face, something strange happened. I began to see another face in the posters. An older face, and with a moustache, but the same face.

I saw the face of Mr Ross.
"No!" I said. "It's not true!"
But it was, I knew it was.
'Mr Ross is. Jake Rosso!

دهنگيک له پشتمه وه وتی، "نه خیر."

ئاوړم دایه وه و به پړیز پوسم بینی. له پړی دهرگا که وه ستا بوو، ترساو دیار بوو.

وتم، "من بړوات پی ناکه م."

وتی، "پیویسته بړوام پی بکهیت."

سهیری پوسته ره کانم کرد، وتم، "ئهی ئه وه کییه ئه گهر تو نیت؟"

وتی، "ئوه جهیک پوسویه. برای من بوو."

هاوارم کرد، "ئمه راست نییه. بړوات پی ناکه م. گوی بگره، جهیک پوسو گورانپیژی

دلخوازی من بوو. به سهدان وینهی ئوم هه بوو. هیشتا هه موو تو مارکراوه کانیم ماوه.

ئوم خوشده ویست! تیده گهیت؟ هه زاران که س ئویان خوشده ویست."

به پړیز پوس به بیده نگییه وه وتی، "ئو مردوه."

هاوارم کرد، "نه خیر، تو جهیک پوسویت! نیسته جیاواز دهرده که ویت، به لی. تو نیسته قرت

کورته، سمیلت هه یه و چاویلکesh له چاو ده که ویت. به لام تو جهیک پوسویت. ئه ستیره ی

پوی دلخوازی من بوویت، بویه من ده زانم."

به پړیز پوس هیچی نه وت و سهیری منی ده کرد.

پیم وا بوو، نه یده زانی که چی بکات. ده یزانی من بړوای پی ناکه م، هه بویه ده ترسا.

دواتر وتی، "دوینی شه و تو بوویت له پړپه وه که، وا نییه؟"

وه لامم دایه وه، "به لی."

تووره دیار بوو. وتی، "هله بووم که کارم به دایکت دا. پیم وا بوو که ئاسایی بیت، چونکه

ئیوه له هونگ کونگه وه هاتبون. منیش هاوکاریم پیویست بوو له کاره کانم و سکرتریکی

باشم ده ویست."

‘No!’ said a voice behind me.

I turned round and saw Mr Ross. He was standing in the doorway. He looked... afraid.
‘I don't believe you!’ I said.

“You have to believe me!”

I looked at the posters. “Who is that, if it's not you?”

It's Jake Rosso. He was... my brother.

“That's not true!” I shouted. “I don't believe you. Listen, Jake Rosso was my favourite singer-I had hundreds of photos of him. I still have all his records. I loved him, do you understand? Thousands of people loved him.”

‘He's dead, Mr Ross,’ said quietly.

‘No! I shouted. ‘You're Jake Rosso! You look different now, yes. You've got short hair, you've got a moustache now, and you wear glasses. But you're... Jake. ... Rosso. You were my favourite pop star, so I know.

Mr Ross said nothing, and watched my face.

“He doesn't know what to do,’ I thought. ‘He knows I don't believe him, and he's afraid.”

Then he said, It was you in the passage last night, “Yes,” I answered.

He looked angry. ‘I was wrong to give your mother a job,’ he said. I thought it was OK because you came from Hong Kong. And I needed help with my work. I needed a good secretary.

پرسیم، "ئایا سكرتیره كه ی ديكه ت ده زانیّت كه تو كییت؟"

"ئایا ئه و خه لكانه ی تری دوورگه كه ده زانن؟"

به پیز پوس وه لامی نه دامه وه، به لكوو پوشت بو لای په نجه ره كه و بیری ده كرده وه.

"Does your other secretary know who you are?" I asked.

'Do the other people on the island know?'

Mr Ross didn't answer, but walked across to the window. He was thinking.

بیرم ده کرده وه، "ئهو دهیه ویت چی دهکات؟"

دواتر ئاوری دایه وه، وتی، "باشه تو راست دهکیت! من... من جهیک رۆسووم."

وتم، "دهمزانی."

دوودل و خه مبار دیار بوو، وتی، "دهتوانیت نهینیه که بیاریزیت؟ نهینیه کی زور گرنگ؟"

بو ماوهی خوله کی بیرم کرده وه. دواتر وتم، "بهلی، دهتوانم ئه و نهینیه بیاریزم."

پاشان پیی وتم، "ئهو خه لکانه ی تری ئه م دورگه یه خیزانی منن."

وتم، "خیزانی تو؟!"

وتی، "بهلی، ناوی راستیم جهیمس دهنکانه. بهریز دهنکان و خاتوو دهنکان دایک و باوکی

منن. توئی برا بچوو کتره که ی منه و هاوسه ره که ی لیزا سکر تیبری منه. ئه و که سه یه که له

نه خوشخانه یه."

پرسیم، "ئه ی دان و ستیلا پارکس؟"

وتی، "خوشکی دایکم و هاوسه ره که یمن."

وتم، "بهلام تو چی دهکیت له م دورگه یه؟ من تیناگه م."

وتی، "پیته ده لیم." له سه ر کورسییه ک دانیشته، گیتاریکی به دهسته وه گرت، بهلام نه یژه نی.

وتی: تو راست دهکیت! من ئه ستیره کی به ناوبانگی پوپ بووم. زور دهوله مه ند بووم و

هاوسه ریکی جوانم هه بوو. بهلام شته کان به خراپی تیپه پین.

وتم، "چون؟" وتی، "مادده ی هوشبهرم به کار ده هیئا. ریژه یه کی کهولی زورم ده خوارده وه.

سه رخوش بووم و خوم به ئوتومبیلدا ده کیشا. کاری خراپ و گه مژانه م ده کرد."

"What's he going to do?" I thought.

Then he turned round. "OK, you're right. I... I am Jake Rosso.

He looked worried and unhappy. 'Can you keep a secret? A very important secret?"

I thought for a minute, then I said, 'Yes, I can keep a secret.

Then he told me.

The other people on this island are my family."

"Your family?" I said.

'Yes. My real name is James Duncan, and Mr and Mrs Duncan are my father and mother. Tony is my younger brother, and his wife, Lisa, is my secretary. It's she who's in hospital."

"And Dan and Stella Parks?" I asked.

"My mother's sister and her husband,' he said.

"But what are you doing here on this island? I don't understand.

I'll tell you,' he said. He sat down on a chair and took a guitar in his hands, but he didn't play it. 'You were right. I was a famous pop star. I was very rich, and I had a beautiful wife. But things went wrong.

'How?'

I took drugs,' he said. 'I drank a lot of alcohol. I got drunk and crashed cars. I did stupid, terrible things.

“دهمزانى كه هه‌له‌يه، به‌لام نه‌مده‌توانى ده‌ست له كردنى هه‌لبگرم.”

من... من بو ماوه‌يه‌ك شىت بووم.

پيم وت، “تيد‌ه‌گه‌م. منيش مادده‌ى هوشبه‌رم به‌كار ده‌هينا.”

سه‌رى سوپما وتى، “تويش؟! ”

وتم، “به‌لى، دواى ئه‌وه‌ى باوكم مرد، زور خه‌مبار بووم و شته‌كان زور به‌خراپى تيد‌ه‌په‌پين بووم. به‌لام تو به‌رده‌وام به له چيروكه‌كه‌ى خوت.” به‌رده‌وام بوو.

وتى، “شه‌ويكيان ئوتومبيله‌كه‌م ليد‌ه‌خوڤى، سه‌رخوش بووم و له كه‌سيكم دا. كچيكي گه‌نج بوو. ئه‌و... مرد. من كوشتم.”

وتم، “ئوو، نه‌خير!”

وتى، “به‌لى، ئه‌و ته‌مه‌نى پازده سالان بوو. منيش ده‌مويست بمرم. پاره هيج گرنگيه‌كى نه‌ما بوو. هيج شتيك گرنگى نه‌ما بوو.”

پرسيم، “له دواى رووداوه‌كه چييت كرد؟”

وتى، “به‌رده‌وام بووم له ليخوڤيني ئوتومبيله‌كه‌م. نه‌وه‌ستام و به پوليسيشم نه‌وت. من كه‌سيكم كوشتبوو و ده‌ترسام.” ئيسته‌ش ترساو ديار بوو. گيتاره‌كه‌ى دانا و له گيرانه‌وه‌ى چيروكه‌كه‌ى به‌رده‌وام بوو. وتى، “هر بوئه پلانيكم دانا. ده‌بوايه جه‌يك پوسوش بمريت. باشترين كاريك بوو تا بيكه‌م. هر بوئه ئه‌وم كوشت.”

وتم، “به‌لام تو هيشتا زيندوويت!”

وتى، “خيزانه‌كه‌م ده‌زانن كه من زيندووم، به‌لام كه‌سى ديكه نازانيت.” سه‌يرى منى كرد و وتى، “به‌لام ئيسته تويش ده‌زانيت.”

پرسيم، “چون ئه‌وه‌ت كرد؟” “ده‌رباره‌ى پلانه‌كه به خيزانه‌كه‌م و گريتا هاوسه‌ره‌كه‌م وت.

I knew it was wrong but I couldn't stop doing it. I was...crazy, for a time,

'I can understand that,' I told him. I've taken drugs,

He looked surprised. "You have?"

"Yes,' I said. 'After my father died, I was very unhappy and things went wrong for me too. But go on with your story.'

He went on. 'One night, I was driving my car. I was drunk and - and I hit somebody. A young girl. She died. I killed her.

"Yes,' he said. 'She was fifteen years old. I wanted to die, too. The money didn't matter any more. Nothing mattered any more."

"What did you do after the accident?" I asked.

'I drove on in the car. I didn't stop, and I didn't tell the police. I had killed someone and I was afraid.' He looked afraid now. He put the guitar down and went on with his "So I made a plan. Jake Rosso had to die, too. It was story. The best thing to do. And so ... I "killed" him.

"But you're still alive."

"My family know I'm alive, but no other people know. He looked at me. 'But now you know."

"How did you do it?" I asked.

'I told my family about my plan and I told Greta, my

سهره تا پلانه که یان به دل نه بوو، به لام دواى ماوه یه وتیان باشه. دواتر پووداوه که م به ساخته کرد.

"ساخته ت کرد؟"

وتی، "به لى، هه ندیک له شته کانم خسته ناو ئوتومبیله که مه وه: گیتاریک و هه ندیک جلو به رگ.

دواتر ئوتومبیله که م له که نده لانیکه وه خسته خواره وه و سوتاندم.

پولیسه کان سه یاره سوتاوه که یان دوزیه وه و پییان وا بوو که مردووم. هه مووان پییان وا بوو

که له پووداوى ئوتومبیله که دا کوژراوم."

وتم، "به لام تو پووداوه که ت به ساخته کرد."

وتی، "به لى."

وتم، "ئه ی دواتر چیت کرد؟"

وتی، "دواتر خیزانه که م بو ماوه ی چه ند مانگیک منیان شارده وه. هه ولم دا بگوریم بو

که سیکی جیاواز. قژیکی کورتر، سمیل و جلو به رگی مات و خاموش. هه موو پاره که م پوشت

بو گریتا و ئه ویش ناوی خوئی گوپری بو پوس. پیم وت که ئه م دوورگه یه بگریت. من ئیسته

پاره ی ئه و وه به رده هیتم، ئه و پاره یه ی که هیی من بوو و ئیسته ییش من جه یمس پوسم."

پرسیم، "ئه ی جه یک پوسو چی؟"

وتی، "جه یک پوسو ماده ی به کار ده هینا، سه رخوش بوو و به ئوتومبیلیدا ده کیشا. کچیکی

که نجی کوشت، هر بویه ده بوايه بمریت. هرگیز ناتوانم ئه و کچه له بیر بکه م. هه موو پوژیک

بیری لى ده که مه وه."

وتم، "هر بویه هه میشه دلته نگ درده که ویت!"

سه یریکی ژوره که م کرد و وتم، "بوچی ئه م ژوره ت به م شیوه یه ده پاریزیت؟ بوچی

گیتاره کان، پوسته ره کان و وینه کانیش ت پاراستووه؟"

wife. At first they didn't like it. But after a long time, they said OK. Then I faked the car crash.

'Faked it?'

"Yes,' he said. 'I put some of my things in the car. A guitar and some clothes. Then I pushed my car over a cliff and burned it. The police found the burned car and thought I was dead. Everybody thought I was killed in the car crash.

"But you faked the crash,' I said.

'Yes.'

"What did you do then?"

"My family hid me away for months. I tried to change into a different person - shorter hair, a moustache, quiet suits. All my money went to Greta and she changed her name to Ross. I told her to buy this island. Now I invest her money, the money that was mine. And now I'm "James Ross".

"What about "Jake Rosso"?' I asked.

"Jake Rosso took drugs,' he said. 'Jake Rosso got drunk and crashed cars. He killed a young girl, so he had to "die". I can never forget the girl. I think about her every day.

'And that's why you always look so sad,' I thought.

I looked around the room. 'Why do you keep a room like this? Why do you keep the guitars, the posters and photographs?'

جەيمس پۇس بۆ ماوہى خولەكك قسەى نەكرد. دواتر وتى، "پيويستە من ژيانە كۆنەكەمم
بىر بىت و جەيك پۇسو چۆن بوو. من ھەرگىز بۆ جارئكى دىكە نە گۆرانى دەلئىمەوہ نە
ماددەى ھوشبەرىش بەكار دەھىنمەوہ. بەلام پيويستم بەم ژورەيە بۆ بەبىرھىنانەوہ."
سەيرى پۇستەر، وئىنەكانم كرد و رووخسارە خەمبارەكەشىم كرد.

وتم، "من نامەوئت ھىچ شتئك بلئم. بە داىكىشم نالئم. بە ھىچ كەس نالئم."

جەيمس پۇس سەيرى منى كرد.

وتى، "پيىم وايە تو له من دەگەيت."

James Ross did not speak for a minute. Then he said, I need to remember my old life, and what Jake Rosso was like. I'm never going to sing again and I'm never going to take drugs. But I need this room, to remember.

I looked at the posters and the photographs. And I looked at his sad face. 'I'm not going to say anything. I won't tell my mother, I won't tell anybody.

James Ross looked at me. 'I think you understand,' he said.

وتم، "به لئی، لیت تیده گه م. منیش شتی خراپم کردووه و دهمه ویت له یادیان بکه م. بوئه هاتین بو ئینگلته را تا دست به ژیانیکی نوئی بکه یین. به لئی، تیده گه م."

دهستی گرتم و له ژووره که چووینه دهره وه و دهرگا که ی داخست.

هرگیز بو جاریکی دیکه نه چومه ئه و ژووره و بو هیچ که سیکیشم باس نه کرد.

له کوتاییی هاوین من و دایکم دوورگه که مان به جی هیشته. هر زوو دوا ی ئه وه چوم بو کولیز.

ئیسته ژیانم باشتره و له کیلگه یه که له ئینگلته را کار ده که م و دایکیشم له ئوفیسیک کار ده کات. چیت دایکم نیگه ران نییه سه باره ت به من، چونکه من ئیسته دلخوشرم.

نه گه پامه وه بو دوورگه که،

به لام ده زانم "پیاویکی مردوو" له وی ده ژیی.

'I do,' I said. 'I've done had things. I want to forget them, too. I needed to get away, to hide, too. That's why we came to England, to begin a new life. Yes, I understand.

He took my hand, and we walked out of the room and closed the door.

I never went into the room again, and I didn't tell anybody.

My mother and I left the island at the end of the summer. Soon after, I went to college.

My life is better now. I work on a farm in England and my mother works in an office. My mother doesn't worry about me, because I'm happier now.

I haven't been back to the island.

But I know there's a 'dead man' living there.